

Nr B 277

Av herr **Wahrendorff m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr B 54, angående förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m.

I den föreliggande propositionen föreslås på grundval av överenskommelse, som träffats inom civildepartementet med Sveriges akademikers centralorganisation, att distriktsveterinärerna från och med den 1 januari 1959 skall erhålla förbättrade inkomster dels genom fastställande av ny praktiktaxa, dels genom höjning av löneplanslönerna. De årliga kostnaderna för lönehöjningen beräknas till inemot 200 000 kronor. Den nya praktiktaxan beräknas medföra en årlig inkomstökning för distriktsveterinärerna om inemot 500 000 kronor. Denna sammanlagda inkomstökning på 700 000 kronor, som innebär återställande av det relativa löneläge, som blev följderna av 1952 års reglering av distriktsveterinärernas inkomstförhållanden, synes oss väl motiverad.

Den nya praktiktaxan medför ökade kostnader för djurägarna. Redan nuvarande kostnadsnivå måste sägas vara en alltför tung belastning för vissa kategorier av djurägare. Följden härav blir, att djurägare ofta underlåter att anlita veterinärhjälp även i fall där sådan uppenbarligen hade varit påkallad. Riksdagen har under senare år vid flera tillfällen uttalat sig för prövning av frågan om lindring genom tillskjutande av statsmedel av djursjukvårdskostnaderna för vissa mindre bemedlade djurägare samt för djurägare som är bosatta på stora avstånd från veterinärens stationeringsort. Veterinärtaxeutredningen har i samband med att den utarbetat det förslag till ny veterinärtaxa och höjning av löneplanslönerna, som ligger till grund för den med Sveriges akademikers centralorganisation träffade överenskommelsen, även framlagt förslag angående statsbidrag till lindring av enskildas kostnader för djursjukvård. Vid årets förra riksdag beslutades en mindre ändring av bestämmelserna angående statsbidrag för mindre bemedlade djurägare till djursjukvårdskostnader, varvid givetvis hänsyn dock icke kunde tagas till de kostnadsökningar för djurägarna, som följer med de i föreliggande proposition föreslagna åtgärderna. Det hade varit att förvänta, att Kungl. Maj:t på grundval av veterinärtaxeutredningens betänkande nu skulle framlägga förslag angående statsbidrag till lindring av enskildas kostnader för djursjukvård i samband med att frågan om ny praktiktaxa och höjning av löneplanslönerna skall avgöras. Det är enligt vår mening att beklaga, att så icke har skett.

Mot bakgrunden av vad vi ovan påtalat synes det oss vara anledning att

understryka angelägenheten av att frågan om distriktsveterinärernas arvoden samt frågan om lindring för vissa enskilda djurägare av de kostnader, som härigenom uppkommer, behandlas i ett sammanhang. Det är i och för sig anmärkningsvärt, att djurägarna icke varit representerade vid de förhandlingar, som föregått den träffade överenskommelsen. Den tillämpade förhandlingsgången innebär, att två parter, staten och ifrågavarande organisation för distriktsveterinärerna, träffat en överenskommelse, vars ekonomiska konsekvenser i huvudsak drabbar en tredje part, djurägarna. Såsom vi ovan framhållit, finns det enligt vår mening icke anledning till erinran mot överenskommelsen med avseende på de inkomstförbättringar, som härigenom avses för distriktsveterinärerna. Men samtidigt borde frågan om lindring av enskildas kostnader för djursjukvård ha upptagits till behandling. Det är enligt vår mening önskvärt, att vid kommande förhandlingar om distriktsveterinärernas arvoden även representanter för djurägarnas organisationer, exempelvis Riksförbundet Landsbygdens folk och Sveriges lantbruksförbund, beredes tillfälle att delta. Vi föreslår, att riksdagen hos Kungl. Maj:t hemställer om åtgärder i detta syfte.

Enligt de bestämmelser, som fastställdes av årets förra riksdag, utgår statsbidrag till djursjukvårdskostnader till mindre bemedlade djurägare, vilkas till statlig inkomstskatt taxerade inkomst ej överstiger 5 000 kronor och som ej påförts statlig förmögenhetsskatt. Det avses skola bestrida den del av veterinärarvodet och resekostnaderna som överstiger 17 kronor. Den i år beslutade höjningen av inkomstgränsen från 4 500 till 5 000 kronor innebär hänsynstagande till den penningvärdeförsämring, som inträffat från år 1953 till år 1956, men icke till den penningvärdeförsämring, som följt efter år 1956, och icke heller till de kostnadsökningar för djurägarna, som följer genom de i propositionen föreslagna åtgärderna. Med hänsyn jämväl till sistnämnda förhållanden föreslog veterinärtaxeutredningen höjning av inkomstgränsen till 5 500 kronor. Det synes oss angeläget att en sådan höjning av inkomstgränsen snarast genomföres. Däremot torde det icke föreligga anledning att ytterligare höja här avsedda djurägares eget utlägg. Detsamma har sedan år 1953 höjts så kraftigt som från 10 till 17 kronor.

Veterinärtaxeutredningen föreslår även statsbidrag till bestridande av veterinärens resekostnad vid besök hos avlägset boende djurägare. Enligt utredningen skulle den enskilde djurägaren betala resekostnader upp till 30 kronor, medan staten skulle bestrida kostnader därutöver. Ett sådant statsbidrag synes oss väl motiverat. Staten har att svara för veterinärorganisation och veterinär service. Såsom veterinärtaxeutredningen framhåller, måste det betraktas som en brist i den statliga distriktsveterinärorganisationen, att avlägset boende djurägare åsamkas betydande merkostnader. I princip borde det kravet kunna ställas, att service från den statliga veterinärorganisationen skulle tillhandahållas djurägarna till enhetliga

kostnader, oberoende av avståndet till distriktsveterinärens stationeringsort. En sådan lösning måste dock i nuvarande läge bedömas medföra alltför stora kostnader för statsverket. En lämplig avvägning synes oss därför vara, att djurägarens bidrag till resekostnaderna maximeras till 20 kronor och att staten bestrider resekostnaderna därutöver.

I förevarande sammanhang är det anledning att särskilt uppmärksamma de olägenheter i form av högre resekostnader som uppstår, då två angränsande veterinärdistrikt sköts av endast en tjänsteveterinär. När djurägare måste anlita granndistriktets veterinär, bör detta enligt vår mening icke medföra, att han belastas med högre resekostnader än då distriktets ordinarie veterinär anlitas. Detta gäller i synnerhet då den egna veterinären åtnjuter semester eller tjänstledighet samt då jourtjänst upprätthålles av granndistrikts veterinär. I sådana fall bör staten svara för den resekostnadsökning, som härvid uppkommer.

Enligt veterinärtaxeutredningens förslag skall vidare statsbidrag utgå till mindre bemedlade djurägare för bestridande av kostnader vid husdjursjukvård å klinik. Vi delar uppfattningen, att sådant statsbidrag bör utgå. En lämplig avvägning synes oss härvid vara, att statsbidrag utgår för de kostnader som överstiger 17 kronor, d. v. s. samma gränsbelopp som gäller i fråga om bidraget till veterinärarvode.

Då förslag angående statsbidrag till lindring av enskildas kostnader för djursjukvård icke förelagts riksdagen i samband med propositionen rörande förbättrade inkomstförhållanden för distriktsveterinärer m. m., synes det icke möjligt för riksdagen att i förevarande sammanhang upptaga nämnda fråga till behandling. Vi har sålunda icke för avsikt att nu ställa yrkande härom. Det synes oss emellertid angeläget, att förslag i de syften, som vi ovan anför, förelägges nästa års riksdag.

Enligt propositionen skall i den nya praktiktaxan 6 § stadgas, att veterinären har att erbjuda djurägaren kvitto, vari anges hur mycket av det erhållna beloppet, som belöper på inställelsearvode, å resekostnadsersättning och å ersättning för veterinärvård. Då det ur djurägarens synpunkt främst av bokföringsmässiga skäl är angeläget att alltid erhålla kvitto, synes det oss lämpligare, att i praktiktaxan stadgas, att veterinären har skyldighet att till djurägaren utlämna kvitto av angivet slag.

Med stöd av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen vid behandling av propositionen nr B 54 måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa,

1) att i den nya praktiktaxan stadgas skyldighet för veterinären att till djurägaren utlämna kvitto av det slag, som förordas i föreliggande förslag,

2) att vid kommande förhandlingar angående distriktsveterinärers arvoden m. m. även representanter för djur-

ägarnas organisationer, exempelvis Riksförbundet Landsbygdens folk och Sveriges lantbruksförbund, beredes tillfälle att delta, samt

3) att förslag angående lindring av enskildas kostnader för djursjukvård i enlighet med vad ovan anförts förelägges nästa års riksdag.

Stockholm den 25 november 1958

Harry Wahrendorff

Harald Larsson

Erik Larsson

i Hedenäset

i Norderön
